

opstuur, heb ik altijd wat uit te leggen. 'Studeer je nog?' vragen mensen dan.'

de studentenflat

kon er geen afscheid van nemen." Op een andere plank staan blinkende bekers die hij won met karate. "Daar ben ik heel trots op. Sommige heb ik echt moeten bevechten."

Hij slaat op de rug van een vleeskleurige kunststoffen pop met een grimmige karpatenkop die in de kamer staat: "En dit is Bob, een *body opponent bag*, daar oefen ik mee."

Het had anders kunnen lopen en dan had Mulders ufo nu misschien in een gelikt penthouse of een strakbelijnde loft rondgezoemd. Hij ver-

diende er genoeg geld voor. Na zijn studie werkte Mulder tien jaar als freelance-it'er, maar zeven jaar geleden gaf hij er de brui aan. "Het programmeren vond ik leuk, maar de bedrijfscultuur niet. Hoewel ik veel geld verdiende, besloot ik te stoppen met de it en alleen nog dingen te doen die ik leuk vind. Om die reden bleef ik hier wonen. Met deze lage huur kan ik me het permitteren minder te verdienen."

Mulder werd freelancefotograaf en ontwikkelde met succes een website met ontspanningsoefeningen.

Zijn Uilenstedenetwerk kwam hem goed van pas. "Ik maak foto's voor cultuurcentrum De Griffioen en voor het universitaire sportcentrum van de UvA."

Mulder volgde als student muziekworkshops in De Griffioen en trad er regelmatig op met zijn band. Aan de muur hangen verschillende gitaren die getuigen van dat muzikale verleden. En zoals dat gaat met jongens die gitaar spelen, kwamen er ook meisjes in zijn leven. Zijn ex-vriendin met wie hij goed bevriend bleef, had zo'n groot hart dat ze hem voorstelde aan een ander meisje. Dat meisje bleek op vierhoog tegenover hem te wonen. Inmiddels heeft Mulder alweer elf jaar een lat-relatie met haar. "Zij woonde in een studenteneenheid, maar is daar vertrokken. Vaak wordt daar tot laat gefeest en dan lig je wakker van het lawaai."

Zijn vriendin verhuisde naar Buitenveldert. "Misschien dat ik daar ooit ook heenga. Het zou ideaal zijn als we dan naast elkaar konden wonen."

Ook Helène Vogelaar (37) is Uilenstede trouw gebleven. In 1996 vond ze als student visual marketing een kamer in het complex. "Het was de bedoeling er

tijdelijk te wonen," zegt Vogelaar. "Maar toen ik er eenmaal was, vond ik het zo leuk dat ik ben gebleven."

Vogelaar woonde in de laagbouw en deelde een keuken, douche en wc met anderen. Toen ze was afgestudeerd, kreeg ze daar meteen een zelfstandige woning toegewezen. "Ik kon kiezen tussen een kamer in weer een studentenhuus, aan de Herengracht, of dit eigen appartement. Omdat ik wel klaar was met een studentenhuus, koos ik Uilenstede. Een heerlijke plek, met veel groen en dicht bij Schiphol. Ik reis veel, dus dat is ideaal."

Uilenstede is volgens haar ook een perfecte omgeving om te sporten. Als student liep ze hard in het Amsterdamse Bos en trainde ze in het sportcentrum. Dat doet ze nog steeds. Inmiddels zit ze niet meer in de klas, maar staat ze ervoor, in het Sportcentrum VU dat tegenover haar huis ligt. "Ik geef sinds tien jaar twee keer per week pilates en bootcamps."

Daarnaast heeft ze haar eigen bedrijf Urban Fair en werkt ze als fotograaf. "Voor mijn bedrijf is deze plek inspirerend. Veel studenten om me heen en dus vernieuwing en creativiteit. Maar de echte trends zoek ik toch in de stad."

Ze beseft dat Uilenstede een studentenplek is, maar ervaart dat zelf niet zo. "Als ik mijn cv opstuur, heb ik altijd wat uit te leggen. 'Studeer je nog?' vragen mensen dan."

Veel meer commentaar krijgt ze niet. Met een snel leven, een strak huis en een paar hoge hakken hoeft ze misschien ook niet zo bang te zijn dat je voor verstokte Uilenstedenard wordt versleten.

"Deze plek is me dierbaar," zegt Vogelaar. "Hier zijn mijn vriendschappen ontstaan. Ik bewaar mooie herinneringen aan het grasveld waar we met z'n allen picknickten en wijn dronken."

Hoofstad

Roombeek, Enschede

Het afscheren van zijn haar heeft Samsom, in tegenstelling tot zijn Bijbelse bijna-naamgenoot, bepaald geen windeieren gelegd. De in hoog tempo uitdunnende krullenbos die zicht gaf op zijn vaak van transpiratie glanzende schedel gaf hem – ondanks zijn onmiskenbare intelligentie en energieke presentatie – iets sulligs. Ik durf hier te beweren dat het radicaal hanteren van de tondeuse Diederik de overwinning heeft opgeleverd. Hetgeen om uiteenlopende redenen hoopgevend is. Om nou direct te beweren dat de sociaaldemocratie eindelijk haar eigen Goddelijke Kale in huis heeft, gaat misschien wat ver, maar het zou mij niet verbazen als het nu ontstane optimisme als vliegwielt gaat functioneren.

Over haardracht gesproken; op de radio hoor ik dat voor Geert Wilders het aftellen is begonnen. Als hij over een paar jaar goed beveiligd en nog beter betaald in één of andere denktank in Washington of Tel Aviv zit, zal blijken of hij meer is geweest dan de man die de latente Nederlandse xenofobie niet zo zeer van een gezicht als wel van een kapsel heeft voorzien.

In de een paar jaar geleden door de vuurwerkramp verwoeste volkswijk Roombeek in Enschede lijkt niemand zich om *breaking news* druk te maken. Veel te mooi weer. Op zoek naar een verjaardagscadeau verzeild geraakt in de Achterhoek, besluit ik een kijkje te nemen in de hoofdstad van het nabije Twente. Ik voel me er meteen thuis: Roombeek lijkt op Amsterdam-Noord. Morsige straatjes met mistroostige, slecht onderhouden arbeiderswoninkjes.

Het contrast met de na de ramp gerealiseerde nieuwbouwprojecten is enorm. Frisse nieuwbouw en zelfbouwprojecten die op het Steigereiland beslist niet zouden misstaan. Aan de buitenzijden van de gevels van de door Bjarne Mastenbroeks bureau Search ontworpen nieuwbouw van het Twents museum wapperen elegante roestvrijstalen gordijnen. Een subtiel gebaar dat binnen ongetwijfeld spectaculair effect heeft, maar ook van buitenaf bijna magisch oogt. Dit vraagt om een langer bezoek.

Het absolute middelpunt van deze in enorm tempo uit de grond gestampte wederopbouwwijk wordt gevormd door het zorgcentrum Eekenhof. Het voorheen

hardcore minimalistische bureau Claus en Kaan laat zich hier van zijn allertzachtste kant zien, in het ontwerp van een gebouw dat lijnrecht familie is van de ook al zo spectaculaire Witte Kaap op IJburg.

Gelegen op een Y-splitsing op een beeldbepalende plek bouwen zij een complex dat doet denken aan een vooroorlogse oceaanaanstomer. Het gebouw is één en al sensuele rondingen. De met

Het gebouw is één en al sensuele rondingen

prachtige okerkleurige baksteen afgewerkte zwaartekrachtartende balkons kroelen behaagziek om de al even wulpse romp.

Erkers van rondgezet glas vormen op sommige etages intieme loggia's, de plint is beplakt met verticaal gemetselde purperen bakstenen, voorzien van een subtiel wijkende voeg. De terrassen op naar de achterliggende bebouwing steeds afnemende bouwhoogte doen denken aan oude afbeeldingen van de hangende tuinen van Babylon.

De gevel is – over alle etages en langs alle balkons – afgebiesd met strips van zachtgeel geglaazuurde keramische tegel. Dit had zo maar tuttig kunnen uitvallen, maar is door de subtiële uitvoering bijna ontroerend.

Schoonheid vanuit chaos, het kan.

RONALD HOOFT
r.hoof@parool.nl

Eekenhof FOTO MICHIË VAN DER BEEK

W = weergaloos, wereldklasse
G = gewoon goed
T = tegenvaller, kan zoveel beter
N = niet best, omrijden
Z = zand erover en aanstampen!